

Ik heb een wandeling gemaakt (Yke de Boer).

Op een rotonde zag ik deze herfst (2006) een perkje boordevol met herfsttijlozen staan. En dat herinnerde me aan de wandeling die we deze zomer met het IVN op de Breinigerberg achter Aken hadden gemaakt. Iemand van de groep wees ons er tijdens de wandeling op dat er net een eindje naast het pad dat we liepen een zee van herfsttijlozen stond. Als je de hoeveelheid blad zag, dan beloofde dat een behoorlijk roze tapijt deze herfst.

En dus stapten we op diezelfde zaterdagmiddag nog in de auto, op naar de Breinigerberg. Achter het schitterende plaatsje Kornelimünster vergisten we ons maar een keer in de route, maar we stonden toch al gauw op dezelfde parkeerplaats als in de zomer. We hadden geen routekaart en gelukkig ging alles goed. Een feest der herkenning, zou je kunnen zeggen.

De natuur was ook daar nog danig in de war: het zinkviooltje bloeide er nog, het engelse gras, de kamperfoelie, de wilde roos, paardenbloemen zelfs. Toen het heuveltje omhoog waar we hadden gepicknickt, daar stonden de eerste duitse gentianen. En verderop stonden er talloze. Dat was de moeite al waard.

En nu naar rechts om de zee van roze herfsttijlozen te aanschouwen....He? Vergissing? Nee, niet van ons. Geen roze te bekennen. Bij meer naar de grond gericht onderzoek zag je hier en daar wel een roze bloempje, maar van een massaal gebeuren was geen sprake. Ik denk dat ook hier de natuur ons bij de neus heeft genomen, net zoals ze de hele zomer al had gedaan.

(Redactie Gulp & Geul: plaatje van Yke met onzichtbare herfsttijloos vervangen door een beter exemplaar)